

Ladislav Kubíček

Přenášení myšlenek

Mimosmyslové vnímání a přenášení myšlenek existuje a je vědecky nepostižitelné. Jsou to zbytky normálních schopností člověka v ráji. Je možné, že člověk původně dovedl své myšlenky přenášet beze slov na druhé lidi, a dokonce i na zvířata. Až když byl z ráje vyhnán, byl ochuzen, musel se starat o obživu, na leccos už neměl čas, zhrubl. Kristus nám nabízí všechno, co jsme ztratili. Je nutno vědět, že parapsychologické schopnosti má každé tělo, i když se tato síla probudí jen u někoho a jen za mimořádných okolností, například když někdo umírá. Můžeme vyzařovat i lásku a myšlenky dobra. Je dobré to trénovat a využívat nejen při doprovázení umírajících, ale i při výchově dětí. Děti jsou pro to nejvímavější před usnutím. Je tedy škoda nechat je usínat u televize. Šidíme tak je a šidíme i sebe o tu nejpůsobivější příležitost pozitivně na ně působit.

Problém volného času

Hmotná nouze se dá řešit humanitárními akcemi, ale s nudou je to složitější. Nejen hlad, ale i nuda může být dokonce smrtelná. Leckterá sebevražda je důsledkem nudy a vnitřní prázdnoty. Většina lidí neumí smysluplně využít volný čas. Televize je uspokojuje jen na chvíli. Mnozí nevěřící se mohou nudou ukousat. Křesťan, který své křesťanství žije plně a ve spolupráci s Duchem svátým, se nikdy nudit nemůže! Ve stáří je pro nevěřícího volný čas katastrofou. Proto ten známý strach z odchodu do důchodu. Začíná nenápadně občasným smutkem, pak se fixuje do myšlenkového světa, až se nedá odbourat. Léky nepomáhají, protože příčina tkví jinde. Takový trapný závěr našeho života Bůh určitě v plánu nemá. Psychiatři znají i nedělní neurózu. Když v neděli utichne ruch, dostaví se existenciální vakuum. Bývá latentní a ani sám postižený neví, proč je tak nervózní a neklidný. Všichni tito lidé utíkají sami před sebou – říká se tomu centrifugální postoj. Jako v odstředivce. Opakem je vnitřní usebrání. *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahuji?)*

Richard Rohr

Odpuštění

Odpuštění je počátkem, středem i koncem evangelijního života. Tím, co nás drží nad vodou, je energie odpuštění, kterého se nám dostává. Je to zkušenost odpuštění (dokonce i když jsme si nemysleli, že to potřebujeme), co obnovuje našeho strnulého ducha. Je to hluboké odpuštění, jež se nakonec stává Božskou prozřetelností a milosrdenstvím. Zachariáš mluvil správně, když říkal, že Bůh „dal jeho lidu

poznat spásu v odpuštění hříchů“ (L 1,77). Je stejně důležité odpuštět jako odpuštění přijímat. Víte, že na obou stranách rovnice se těšíte ze života a moci, jež vám nepatří. Odpuštění dané (nezískané) a odpuštění obdržené (též nezískané) jsou vždy čirým dílem nestvořené milosti. Odpuštění je svrchovaným dílem Božím pro znovutvoření všech věcí; bez něho se nic nového neděje.

(meditace pro pondělí 27. týdne v mezidobí)

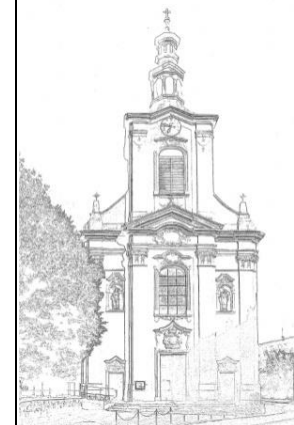
Myšlenky na měsíc říjen

Josemaría Escrivá de Balaguer: Cesta

1. Chceš-li se vyhýbat svým povinnostem, nikdy nebudeš postrádat výmluv a spoustu zbytečných důvodů. Nezastavuj se, abys o nich uvažoval. Zbav se jich a dělej to, co dělat máš.
2. Bez dobrého architekta by sis nepostavil dobrý dům pro svůj život na zemi. Jak si můžeš chtít vystavět bez duchovního rádce palác posvěcení pro svůj věčný život v nebi?
3. Až dosáhneš pořádku ve svém životě, tvůj čas se ti znásobí a budeš moci vzdávat Bohu více chvály tím, že budeš více pracovat v Jeho službách.
4. V prvním řadě modlitba, pak pokání, na třetím místě, teprve na třetím místě činnost.
5. Neumíš se modlit? Postav se do přítomnosti Boží, a jakmile řekneš: „Pane, neumím se modlit!“, buď ujištěn, že jsi už začal.
6. Vytrvej v modlitbě. Vytrvej, i když tvé úsilí se ti zdá marným. Modlitba je vždycky plodná.
7. Ježíš trpí, aby vykonal vůli Otce. A ty, který chceš také vykonávat přesvatou Boží vůli tím, že následuješ Mistra, můžeš si naříkat, když cestou potkávaš utrpení?
8. Zpytování svědomí – to je každodenní práce. Je to účetnictví, které nesmí být nikdy obchodníkem zanedbáno.
9. Dělej málo předsevzetí, ať jsou konkrétní, vykonávej je s Boží pomocí.
10. Navykni si, třebaš jen jednou týdně, vyhledávat Marii, abys s ní došel k Ježíši, a budeš žít více v přítomnosti Boží.
11. Ježíši, kéž jsem poslední ve všem ... ale první v lásce.
12. Pro moderního apoštola, hodina studia je hodinou modlitby.
13. Čistota úmyslu – budeš ji mít vždy, když vždy a ve všem se budeš snažit líbit Pánu Bohu.
14. Posvěcení je prací celého života.
15. Snaž se najít každý den několik chviliek samoty, tak nutně k udržování vnitřního života.
16. Maria, učitelka modlitby. Hleď, jak prosí svého Syna v Káni. A jak naléhá důvěřivě, vytrvale. A jaký úspěch má. Uč se od ní.

Václav č. 32 (2021)

3. 10. 2021

Týdeník

Římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

27. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE kostel sv. Václava

Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
9:30	X	8:00	8:00	8:00	16:30	X

SULEJOVICE kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci v 8:00

Modlitební skupina – kostel sv. Václava, pátek v 15:30

- Farní kavárna je vždy v neděli po mši sv.
- Náboženství pro školní děti bude pravidelně v úterý od 14 h. První setkání bude 5. 10. 2021.
- Meditace s varhanní hudbou – kostel sv. Václava, v pátek 8.10.; 22.10.; 29.10.2021 v 17:15.
- Kurz Alfa v Lovosicích začíná od středy 6. 10. 2021 od 18:30 ve Střední odborné škole technické a zahradnické, Osvooboditelů 1/2, Lovosice. Kurz je otevřen pro všechny nezávisle na příslušnosti církevnímu společenství i pro ty, kteří do žádné církve nepatří. Vítání jsou všichni.
- V neděli 24. 10. 2021 Den varhan v Lovosicích: v 9:30 mše sv. s požehnáním varhan, hl. celebrantem Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický v 15:00 varhanní koncert – PhDr. Pavel Hrubeš: Varhanní variace v proměnách staletí

19. Smrt na splátky II

V době nouze o drogy mi řekla jedna dvacetiletá dívka: „Můj návyk mne teď stojí 60 dolarů denně. Slyšela jsem i o takových, kteří visí na stovce.“ Podle mého pozorování je typičtější útrata za drogy asi 25 až 30 dolarů denně. Kde ale může mladík, který má 25 centů na oběd, sehnat denně 25 dolarů? Nejprve se dá obvykle na zločin. Velikým problémem New Yorku se staly loupeže, kapesní krádeže, krádeže v obchodech, vykrádání bytů i aut. Policie tvrdí, že důvodem jsou převážně drogy. Hoši dostanou za kradené zboží asi třetinu jeho ceny, prodají-li ho překupníkovi. Aby si pro svůj návyk opatřili 25 dolarů denně, musí ukrást zboží za 75 dolarů. Ředitel Ústředí pro omamné drogy v New Yorku, inspektor Edward Carey tvrdí, že drogy mají na svědomí krádeže za 200 milionů ročně jen ve městě samém. Pro hochy, který se stal narkomanem, není však krádež nejvhodnějším řešením. Potřebuje k ní totiž dostatek vtipu, hodně úsilí a je to vždycky i značně riskantní. Daleko jednodušší je stát se sám prodávčem drog.

Jednou v noci na temném nároží ulice mi jakýsi chlapec vykládal, jak na to šel on. Jmenoval se Karel, bylo mu 18 let. Už tři roky užíval pravidelně drogy. Když zjistil, že ho návyk stojí 15 dolarů denně, později 20 a pak už dokonce 25, zašel za svým dodavatelem a nabídl se, že mu pomůže prodávat. „Kdepak, chlapce, chceš-li prodávat, musíš si sám najít vlastní zákazníky!“ A v tom právě leží vlastní podstata neustálého vzrůstu narkomanie. Aby mohl Karel zaplatit drogy pro vlastní potřebu, nutil je mladším chlapcům. Použil tutéž metodu, jakou předtím užili na něm. Doporučoval návyk s tím, že to „stojí za těch pár mizerných babek.“

Vybíral si citlivější a málo průbojné hochy. Říkal jim také ‚slaboši‘, když nekouří marihuanu. Nakonec si vybudoval úspěšný obchod pro sebe. Do řetězu šířící se narkomanie se zapojil ne jeden, ale deset dalších hochů. Často jsem se ptával: „Proč toho prostě nenecháte?“ Dejme tomu, že se takový chlapec rozhodne opravdu toho nechat, pak ho čeká asi toto: Necelé dvě hodiny poté, co odezní účinek poslední dávky, se už začnou projevovat abstinenci příznaky. Nejprve přijde hluboká touha po narkotiku. Pak se hoch začne potit. Třeše se zimnicí, zatímco tělesná teplota neustále stoupá. Začne zvracet a zvrací celé hodiny. Nervy má napnuté a mučí ho bolest od hlavy k patě. Má halucinace a noční děsy, daleko horší, než jaké si umí představit chronický alkoholik. Tento stav trvá celé tři dny. Nedostaví-li se pomoc, prostě to nevydrží. I s pomocí má však naději jen 1: 9, že se z návyku dostane. Veřejná nemocnice v Lexingtonu přijímá ročně 3500

narkomanů. Více než 600 lékařů a ostatních zdravotníků jim tam pomáhá osvobodit se z návyku. Přesto ale souhrnná studie za 20 let v období 1935–1955 ukázala, že se jich 65 % zase vrátilo. Mnoho dalších se vrátilo k drogám, aniž by přišli zpět do nemocnice. Dr Murray Diamond, vedoucí lékař říká, že se nakonec ke svému návyku vrací 85–90 % narkomanů. Jeden chlapec, který v Lexingtonu byl, mi řekl: „Když jsi jednou na udici, jsi na ní navždy. Obstaral jsem si své ‚zboží‘ během prvních pěti minut, co jsem odtamtud vyšel.“ ...

Karel věděl, co ho čeká. Ani trochu ho to však neodradilo. Neodradilo to ani Shortyho. Shortymu bylo 19 let a byl na heroinu. Drogy užíval od svých patnácti roků. Měl velice hezkou přítelkyni Tammy, které bylo 17 let. Její rodiče navštěvovali elegantní kostel a byli známi v obchodních i společenských kruzích New Yorku. Shorty mne prosil, abych se pokusil dostat Tammy ‚z toho neřádu‘ a já souhlasil, že ji navštívím. Zaklepali jsme tedy jednou na dveře suterénní místnosti v jednom domě, na krysami zamořené ulici Brooklynu. Slyšeli jsme, jak uvnitř nastal náhlý shon. Shorty si pořád něco bručel. Když se konečně dveře otevřely, stála v nich Tammy, ústa otevřená překvapením nad naší nenadálou návštěvou. Uvnitř, v té mdle osvětlené místnosti, byli ještě dva mladíci. Všichni měli vyhrnuté rukávy na levých pažích. Na stole leželo náradí, které se skládalo ze stříkačky, improvizovaného ‚vaříče‘ z víčka od láhve, sklenice vody a malého celofánového balíčku s látkou ‚H‘, neboli heroinem.

„Kdo je to?“ zeptala se Tammy a hodila hlavou směrem ke mně. - „Je dobrej.“ odpověděl Shorty. „Je to kazatel. Chtěl jsem, aby šel se mnou.“ - „Tak bude ale muset počkat, chce-li se mnou mluvit.“

Obrátila se k nám zády a dala se znovu do práce s vařením, kterou jsme svým příchodem přerušili. Shorty musel číst mé myšlenky, protože se ke mně otočil a velice tiše zašeptal: „Nepokoušej se jim bránit. Kdybys chtěl jejich sezení překazit, ti hoši tě zabijou. Myslím to doopravdy. Půjdeš-li ven sehnat nějaké poldy, bude s námi konec v tu chvíli, jak se tu znovu objevíš.“ Tak jsem se díval kolem a vzdělával se v tom, co to je opiové sezení. Zatímco se konaly přípravy, vyprávěl mi Shorty trochu o Tammy. Byla také na heroinu, od svých patnácti let. Její rodiče neměli ani ponětí o dvojím životě, který vedla – včetně nocí, které trávila s muži. Věděli jen, že Tammy odešla z domova a žije na vesnici. Navštěvovali ji o víkendech, byli trochu šokováni jejím bohémským životem, ale vždyť přece všechny dívky jejího věku si musí tohle období prodělat! Nechali jí být. ...

Neměl jsem to srdce zeptat se Shortyho, jaké místo vlastně zaujímá v jejím životě. Byl sotva půl druhého metru vysoký, tmavé pleti. Tammy byla štíhlá, vysoká a světlavá. Nechal

jsem tento problém nevyřešený. Shorty se zatím stával netrpělivým. Scéna, které jsem byl pak v nejbližších okamžicích svědkem, zanechala ve mně hluboké stopy. Přípravy byly po chvilce skončeny a pak se všichni, včetně Shortyho, začali strkat a všemožně se snažili být první. Obvykle bývá první vždy ten nejpotřebnější. Shorty náhle upadl do záchvatu třesu a nářku; mám za to, že jen proto, aby mohl být první on. Hladovýma očima se ostatní dívali, jak jeden z chlapců vysypal heroin z celofánového balíčku do láhvového uzávěru ‚vaříče‘. Nebylo zmařeno jediné zrnko.

„Dělej“ šeptali mu druzí do ucha. Třesoucíma se rukama přidržel chlapec pod vaříčem dvě sirky a přivedl obsah do varu. Druhý si sundal opasek a stáhl jím Shortyho paži. Zbývající se stávali už značně neklidnými. Stáli tam, skřípali zubama a zatínali pěstě, aby snad náhle nevyrváli stříkačku ze Shortyho paže. Slzy jim tekly po tvářích, klekli a kousali si rty.

Pak se jeden po druhém dostávali k vytouženému vyvrcholení, kdy jehla míří proti vypjaté žíle. Nikdy jsem se necítil být tak blízko pekla. Hoši upadli do jakési euforie. Dlouho jsem poslouchal jejich bláznivé klevetění a nesouvislé blouznění. Shorty mi vykládal o svém snu: stál před bílými horami heroinu, kolem připravené stříkačky a věčný oheň to vařil. Tohle byla pro něj vidina nebe, místo, kde by si mohl vstříkavat do žil celé hory heroinu.

„Tak co bude, kazateli? Dostaneš Tammy z toho?“ zeptal se nakonec, když si uvědomil, proč mne sem vlastně pozval. Řekl jsem mu, že se o to rozhodně pokusím. Zkoušel jsem pak s Tammy trochu hovořit, ona se však na mne podívala skelnými očima a poradila mi, abych šel k čertu. Co bych jí prý mohl nabídnout? Je teď v nebi. Já ovšem nemám o nebi ani ponětí. Postará se sama o sebe, bez pomoci nějakého trhlého faráře. I Shorty, když teď dostal svou dávku, měl jiný dojem o mé přítomnosti mezi nimi. Když jsem mu pověděl, že neznám žádnou kouzelnou léčbu a že mohu nabídnout jen pomoc ve formě jednorázového odvykání, podíval se na mne, potřásl hlavou a zeptal se mne: „Tak co tu vlastně chceš?“

Nepořídil jsem. Prohrál jsem, jako jsem prohrál s Marií. Odešel jsem pryč, po chvíli jsem se však vrátil, abych se ještě jednou pokusil jim pomoci. Byt jsem však našel prázdný: Tammy i Shorty byli pryč, náradí bylo také pryč. Nikdo nevěděl, kde jsou. Nezdálo se ani, že by se někdo o to vůbec staral.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)